

Jedna od glavnih faca u pozoristu bio je Djura, glumac koji je odigrao samo jednu prosecnu ulogu u zivotu. Licio je na nadrkanog narednika.

-Slusaj decko-poceo je on veoma ozbiljnim tonom.-Jutros su mi javili da je umro nas dragi kolega, velikan ovog glumista, Miodrag Maric.

Klimnuo sam glavom. Pomislio sam kako je taj covek bio jaka faca , iako privatno nisam skoro nista znao o njemu.

-Neko bi trebalo da odnese u mrtvacnicu odelo u kojem ce ga sahraniti. Bio sam zapanjen jer sam video kuda to vodi.

-Zar ne moze to da uradi neko iz porodice?

-Jebi ga! Mnogo pitas! Ne moze, ne moze niko iz porodice. Svi su zauzeti i utuceni. Znas vec kako je to. Nego, evo ti adresa. To ti je ona mrtvacnica kod starog VMA. Deligradska ulica.

-Znam gde je-rekao sam potpuno sjeban.-Preko puta medicinske skole.

-Tako je. Javi se tamo sefu. Samo reci, salje me Djura i covek ce te primiti. Pre toga ides na ovu adresu.- rekao je i pruzio mi papiric sa gomilom neuroticnih zvrlijotina.

-Sta je to?

-Tu zivi njegova porodica. Odelo nosis u mrtvacnicu, kapiRAS?

-Zar to ipak nije mogao da uradi neko drugi? Mislim, neko ko je bio malo bliskiji sa pokojnikom...

-Hoces li ti da radis ili da se zajebavas?!-dreknuo je Djura.

Buljio sam u tu prasecu njusku, ogromni podvaljak ispod brade, znoj koji je u graskama izbijao svuda po licu. Hteo sam da ga razvalim cipelom u zube. Bio mi je vec pun kurac njegovog izdrkavanja. Veliki Djura i njegovo pozoriste. Jebalo mi se za tu frku, viku i guzvu.

-Radicu-rekao sam.

-Onda nemoj da se zajebavas. Ako ti se ne svidja, uzmi radnu knjizicu i idi! Mnogi danas sanjaju o bilo kakvom poslu.

Zalupio sam vrata za sobom cvrsto resen da ga kad tad priteram uz zid i izmenim mu pesnicama licni opis.

U stanu pokojnika bilo je mnogo ljudi. Neka uplakana zena u crnini docekala me je na vratima. Morao sam da popijem ljutu rakiju za dusu pokojnog. Ljudi su stajali okolo, drzali casice u rukama, neki su jeli za velikim okruglim stolom. Razgovori su bili isprekidani zamor. Predstavio sam se onoj zeni koja me je uvela unutra i posluzila. Doneli su zapakovano odelo i predali mi ga kao da se resavaju visegodisnjeg tereta.

Uzeo sam odelo, trgnuo jos jednu ljutu i izasao napolje.

Jebacu kevu onom Djuri, samo kad se vratim. Uhvatio sam bus do Karadjordjevog parka i odatle brzim hodom presekao do Deligradske.

Usao sam u mrtvacnicu. Ljudi su se muvali okolo kao da su na pijaci. Radili su svoj posao po navici. Setio sam se da je moj prijatelj Milos jednom prilikom tu dosao da trazi posao. Hteo je da pere leseve, jer je cuo da se taj posao odlicno placa. Inace, radio je to u vojsci, pa mu nije bila nikakva frka. Mislio sam da se zajebava. Njegovim tripovima nije bilo kraja. Srdjane, prijatelju, to ti je odlicna kinta. Ribas ih neko vreme i posle si miran. Fora je

u tome sto to nece niko da radi, pa uvek ima sljake. To i jeste fora, rekao sam mu tuzno. Niko nece to da radi, kapiras zasto?

Neki cova me je odveo do sefa.

-Salje me Djura-rekao sam i pokazao tipu odelo.

-Dolazis zbog onog glumca?

Pogledao sam njegovo oronulo lice. Grobar profesionalac. Koliko hiljada mrtvacu je on prebacio preko ruku? Ogromni podocnjaci ispod mutnih ociju.

-Treba samo da predam ovo odelo-rekao sam u zelji da sto pre skratim proceduru i izgubim se odatle.

-Nije samo to-rekao je mirno cova. Usporeni pokreti njegovih ruku, dok je palio opusak od cigarete, govorili su mi da mu je svejedno sto ja pizdim. On zaista nije imao nista s tim. Njemu se nije zurilo. Islo mu je radno vreme, bez obzira na sve. Mogla su i nebesa da se ruse, to ne bi poremetilo njegov uobicajeni tok zivota. Tihi zivot mirnog posla u mrtvacnici.

-Moraces zvanicno da prepoznas pokojnika-izjavio je tip.-Osim ako nije s tobom dosao i neko od rodbine.

-Tu sam samo ja-rekao sam, a noge su mi se odsekle.-Kako to mislite da ga zvanicno prepoznam? Meni su rekli da predam odelo i...

-Pa, neko mora da potpise da je to pravi covek. Sta ako se zajebemo i obucemo pogresnog?

Usli smo u hladnu, polutamnu prostoriju i cova me je odveo do sanduka.

-Je li to on?-pitao je glasno grobar.

Klimnuo sam glavom.

-Ovde potpisi-gurnuo mi je neki papir pod nos.

Potpisao sam, spustio odelo na veliki sto pored sanduka, jos jednom bacio pogled na to zamrznuto lice i izasao napolje.

Kada sam se nasao izvan mrtvacnice udahnuo sam duboko vazduh. Bio sam ziv, disao sam punim plucima. Pruzio sam korak, pripalio cigaretu u hodu i zagledao se u nebo.